

MONOGRÀFIC

PopArb: un festival fet a mida

Felip Pineda BENISSA

No hi tocaven els Oasis, ni The Killers, ni Franz Ferdinand però tampoc es trobaven a faltar. El popArb d'enguany presentava un cartell més que atractiu conformat únicament per bandes del país: no cal anar-se'n tan lluny per ajuntar un bon grapat de grups que facen música de qualitat. L'ambient del popArb és més aviat familiar: l'espai és reduït, la majoria d'artistes abandonen el *backstage* per barrejar-se entre la gentada i el tracte amb l'organització és molt proper. Entre el públic hi abunden els melòmans entregats a cada directe i es fa difícil trobar la coneguda figura del *guiri* borratxo desorientat. Tot plegat crea una sensació de comoditat que fa disposar de les condicions idònies per gaudir dels concerts. Però aquesta modestia també té conseqüències negatives: el recinte va quedant-se petit a causa de l'augment de l'afluència de gent i alguns serveis ara inexistent, com l'habilitació d'una zona d'acampada, resulten més que necessaris. Tot i això, el popArb ha aconseguit trobar el seu lloc en el món dels festivals tenint com a signe distintiu la qualitat musical que, al cap i a la fi, és el que compta.

La nit de divendres començava amb cert retard degut a la pluja, que més tard encara va provocar alguns problemes tècnics. Després que els Oliva Trencada encetaren la vetllada, la primeria alegria la portaren Angelina i els Moderns. Acompanyats per Phill Musical, emularen amb grans dosis d'humor i ironia un programa radiofònic de finals dels 60 mentre aprofitaven per rescatar els grans èxits del ie-ie català. A l'escenari dels artistes emergents tingueren lloc les actuacions d'Els Nens Eutròfics d'en Pedrals i dels valencians Ix, que sembla que

no acabaren de quallar entre el públic. Amb aquestes actuacions s'intercalaven els dos plats forts de la nit: Joan Miquel Oliver i Love of Lesbian. Els nostre marciànet preferit va oferir un concert excel·lent, amagat sota un mig somriure i sense parlar massa, on va repassar els seus temes més emblemàtics. Els *lesbians*, en canvi, centraren el directe excessivament en el seu últim disc, molt continuista, deixant de banda algunes de les seues cançons més mítiques. Tot i això, aconseguiren posar-se el públic a la butxaca, que al final del concert els van seguir en una gran conga fins a l'escenari on actuaven Ultra-playback, els encarregats de concloure aquesta primera nit.

El dissabte al vespre van destacar les actuacions de Delèn, Aspet Weekend i, sobretot, The New Raemon. La nit l'obria la prometedora proposta de La Increïble Història de Carles Carolina, que deixava pas a Èlena. La cantant de Facto Delafé va fer un bon concert, però li va faltar un xic d'energia. La mateixa energia que desbordava Joe Crepúsculo, que va aconseguir fer ballar al públic indie, cosa difícil. Per fi arribava el concert més esperat: els Manel saben que la seua fórmula funciona i van repetir mil·limètricament la mateixa estructura que fan servir en tots els seus directes, bromes incloses. Però la repetició al final es fa pesada i el grup s'hauria de plantejar una

reformulació dels seus directes. La vetllada continuava amb les actuacions de Nueva Vulcano i de l'arxiconegut Miqui Puig, ambdues més que correctes, i dels Two Dead Cats, que van deixar a més d'un astorat amb els seus tocs hardcore. Acte seguit, un altre dels grans: Mazoni va aconseguir fer un dels millors concerts del festival amb un públic totalment entregat que va corejar gran part dels seus temes. I per acabar-ho d'arrodonir, els dj's Milkyway i Delafé van tancar la nit amb una recopilació de clàssics en una sessió remember molt animada. Ja és vist: no cal ser un peix gros ni gastar grans milionades per fer un bon festival de música al nostre país. Llarga vida al popArb!

Santi Balme, cantant de Love of Lesbian // Juan Andrés Pegoraro

Un pam de llengua L'avi que va ser nyèbit

(La vida, la mort, l'amistat. Aquest article el dedico a la memòria d'una amic de veritat que ja no hi és: ha volat... aquest article el dedico al Sergi Escobar.)

Raül Moreno Supervia BARCELONA

L'avi ja no hi és. Tot d'una, el seu cor ha dit prou, el seu cervell ha deixat de pensar i les mans i els peus i l'òida i tots els òrgans vitals s'han quedat orfes de la seva ànima.

Al jardí de casa, assegut sota d'un pi, miro el mar i recordo alguna de les històries que l'avi sempre m'explicava mentre anàvem a buscar espàrrecs a la muntanya: jo era un nyèbit nyicris quan vaig arribar a Barcelona, vestia amb parracs negres nyafegosos i duia un farcellet carregat a l'esquena on cabia: una muda, pa i formatge. Vagava sol per carrers i carrerons. Barcelona em semblava un laberint sinuós. "Benvingut a la ciutat d'en Nyoca -em deien alguns rodamóns". "Vinc del Maresme a fer fortuna!" -exclamava jo. I reien. D'ofici no en tenia, de voluntat me'n sobrava. Mirés on mirés, tot era nou i misteriós. A l'entrada de la catedral hi havia un violinista que quan no tocava estava nyic-nyic amb el violí. Quan tocava la gent s'aturava a escoltar i malgrat el nyigo-nyigo tothom es quedava fins al final. Mentre el públic aplaudia, ell inclinava el cap i deia amb solemnitat: acabeu d'escoltar: "Oda al nyap".

A les escales de la plaça del Pi hi havia una dona demanant almoïna amb un nyec escanyolit que mamava i bramava (el pit era buit). Uns metres més enllà, cantant i fent tentines, en Tonet, un artista jubilat que s'aclariria la gola amb ratafia, regalava a les oïdes de grans i petits tonades antigues amb lletres que deien així: "Si feu nyeu-nyeu, si feu nyeu-nyeu... us faré callar perquè sóc ateu. Si feu nyeu-nyeu, si feu nyeu-nyeu us fotré un mastegot al mig de la closca. El nyanyo us farà bicèfals i el riure us farà muts". Uns mesos després vaig conèixer l'àvia i...

Esboçino pinassa seca mentre les llàgrimes em regalimen per les galtes. L'avi: una excel·lent persona, un bon català.

El sol dona el testimoni a la lluna, la brisa m'acarona la cara: la vida no s'atura: demà serà un altre dia, una altra jornada.

“La idea és oferir als grups d'aquí ser els protagonistes d'un festival”

Marc Lloret és l'encarregat de premsa del popArb i, a més, membre del grup Mishima.

Felip Pineda BENISSA

Es van esgotar totes les entrades. Com valoreu l'acceptació que ha tingut aquesta edició del popArb?

Doncs com pots imaginar, venent tot el que vam decidir que era prudent vendre, la valoració és excel·lent, cada cop tenim més públic i això vol dir que les propostes artístiques tenen cada cop més i millor difusió i poder de convocatòria.

El recinte actual comença a quedar-se menut per a un festival que va creixent any rere any. Hi haurà un canvi de localització per a les pròximes edicions?

La intenció seria que no, però les circumstàncies de l'espai, que són una incògnita, ens amenacen amb un canvi d'emplaçament any rere any. Creiem que el lloc ha contribuït, i molt, en tot el que representa el popArb. La veritat és que no entra en els plans, ara per ara, buscar un lloc més gran per créixer.

Als Països Catalans hi ha una forta tradició de festivals d'estiu. Fins i tot comptem amb peixos grossos a nivell internacional com el FIB. Com s'ho fa el popArb per sobreviure entre tants competidors?

Sense competir, segurament. La idea inicial sorgeix com una proposta inexistent: oferir als grups d'aquí ser els protagonistes d'un festival on puguin presentar-se en condicions davant d'un públic inquiet, exigent i interessat en els artistes d'aquí. Coneixem el terreny en que treballem i tenim clar el model i la línia de programació. La sort, la complicitat dels músics i els professionals de l'escena musical i el públic, han fet la resta.

Sembla que estem vivint l'època daurada del pop català. Sovint hi apareixen grups de molta bona qualitat i fins i tot hem viscut autèntics fenòmens que han assolit un gran èxit com el de Manel, però abans ja es feia bon pop als Països Catalans. Què creieu que hi ha canviat?

Hauríem de concretar si l'abans és fa 10, 20, 30 o 40 anys... Però sí, crec que sempre hi ha hagut propostes interessants fetes al nostre país i en tot el territori. Potser la gran dife-

rència ha estat que molts dels protagonistes del pop actual han estat durant anys movent-se en l'*underground*, per no dir en el més cruel dels anonimats, i ara comencen a recollir fruits. Cada moment és una resposta o una continuació a l'anterior. Crec que avui els grups que surten ja tenen referents de pop en català, castellà i anglès, amb personalitat, amb discurs propi i amb rigor artístic.

Com heu percebut des de l'organització del PopArb aquesta aparent eclosió del pop? Ho heu notat en l'afluència del públic o en el nombre de grups que hi podrien haver encaixat a l'hora d'elaborar el cartell del festival?

En totes dues coses, com és obvi. Fa cinc anys no teníem fenòmens com el de Manel ni Love of Lesbian podia convocar més d'un miler de persones a Arbúcies. De bandes n'hi ha cada cop més, però creiem que és interessant poder apostar per les propostes amb projecció i amb possibilitats de futur. Ens enorgulleix veure com grups programats a l'escenari dels emergents, han tornat al festival amb disc editat i amb una trajectòria consolidada (Sanjosex, Conxita, Anímic, La Increïble Història de Carles Carolina...).